

∞ De Meestervampier ∞

Dé vampier der vampiers

Schemermeer genoot nog na van een heerlijke zomerdag. Net buiten het dorp verlichtte de maan het ouderwetse kerkhof. Het was nog zwoel buiten.

Twee silhouetten zaten in het gras vlak bij het mausoleum. Het waren Britt en Felix, vrienden van Sacha die sinds vorig jaar ook een koppeltje vormden.

Felix had een telescoop geïnstalleerd en tuurde naar de sterren. 'Dit is echt het beste plekje in heel Schemermeer', zei hij. 'Maar niet het meest romantische', reageerde Britt. Ze voelde zich duidelijk niet op haar gemak.

Plots klonk er gekraak, ergens vanachter het mausoleum.

Britt slaakte een gilletje. 'Heb je dat ook gehoord?' vroeg ze met grote, bange ogen aan Felix.

'Nee', antwoordde Felix, zonder op te kijken van zijn telescoop. Hij was helemaal in de ban van de heldere sterrenhemel.

'Ik wil hier weg', siste Britt bang.

'We zijn hier net', protesteerde Felix.

'Nu!' zei Britt.

Felix rukte zich los van zijn telescoop en het schouwspel aan de hemel. Hij draaide zich naar Britt en nam geruststellend haar hand vast. 'Het is nacht, we zitten op een kerkhof. Wat kan er misgaan?' vroeg hij.

Uit het niets kwam ineens Vladimir tevoorschijn. Het ene moment was hij er niet, het volgende moment torende hij boven Britt en Felix uit.

'AAAAAHHHHH!' schreeuwden ze in koor en met alle kracht die ze uit hun longen konden persen.

De twee sprongen recht en Felix dook half weg achter Britt. Toen herkende hij Vlad. Felix haalde opgelucht adem en zette snel een stap opzij.

'Man, ons zo laten schrikken', zei hij afkeurend.

Vlad grijnsde alleen maar mysterieus.

Britt monsterde Vladimir. 'Je ziet er raar uit', zei ze.

'Ja', lachte Felix flauw. 'Je lijkt wel een vampier.'

Vlad lachte zijn vampierstanden bloot. Toen greep hij Felix beet. Vervolgens klonk er alleen nog een luide gil. Twee gillen eigenlijk, want ook Britt krijste het uit. Ten slotte werd het ijzingwekkend stil.

Er heerste een gezellige drukte in de herberg. Een handvol gasten zat te ontbijten. Vlad en Wilko bedienden de tafels, terwijl Keelin zich in de keuken ontfermde over een lading zachtgekookte eitjes.

'Goeiemorgen allemaal!' klonk het kordaat.

Cooper sloot de deur achter zich en nam zijn hoed van zijn hoofd. Hij koos een plekje aan de toog, vlak bij Helena.

'Helena, hoe gaat het? Lekker geslapen?' vroeg de sheriff.

Helena glimlachte. 'Als een roosje.'

'Koffie, Coop?' vroeg Sacha.

Cooper knikte en greep naar zijn telefoon, die net een hels kabaal was beginnen te maken. 'Met Cooper? Wat? Ja, ik kom!'

'Dat kopje koffie zal even moeten wachten', bromde Cooper.

'Problemen?' vroeg Wilko, terwijl hij een dienblad met lege koffiekoppen op de toog zetten.

De sheriff was al op weg naar de deur. 'Vandalisme op het kerkhof', zei hij afgemeten.

'Wie doet nu zoiets?' vroeg Helena.

Cooper zette zijn hoed op zijn hoofd en keek strak naar Wilko. 'Respectloos krapuul.'

Een tel later was hij verdwenen.

Wilko nam Vlad bij zijn mouw. 'Kom, wij gaan ook kijken', fluisterde hij.

'Waarom?' wilde Vlad weten.

'Misschien is er meer aan de hand', opperde Wilko.

'Of misschien ook niet', kaatste Vlad terug.

Wilko twijfelde even, maar stapte dan toch op de voordeur af. Vlad haastte zich achter hem aan en versperde Wilko de weg. Op dat moment kwamen Felix en Britt binnen. Ze zagen er bleek uit en droegen allebei een zonnebril.

'Het is al goed', zei Vlad. 'Ik ga snel kijken. Zorg jij maar voor Britt en Felix.'

Vlad liep naar buiten en werd nagekeken door een balende Wilko.

Keelin kwam uit de keuken gelopen en keek verbaasd om zich heen. 'Waar is Vlad?' vroeg ze.

'Die is Coop achterna', antwoordde Wilko. Hij knikte met zijn hoofd in de richting van Britt en Felix. 'Help jij hen even verder? Ik heb nog werk in de keuken.'

Keelin stapte op Felix en Britt af. 'Hoi Britt, dag Felix', zei ze opgewekt.

De twee reageerden niet. 'Alles oké?' vroeg Keelin. 'Ja', zei Felix kort.

Er viel een ongemakkelijke stilte en dat was niets voor Britt en Felix, die normaal honderduit vertelden.

Keelin keek vragend naar Sacha achter de bar.

Die haalde haar schouders op: ook zij begreep niet wat er met die twee aan de hand was.

Cooper stond aan de ingang van het mausoleum. Hij inspecteerde het slot van de deur.

'Hm, geforceerd', mompelde hij.

De sheriff duwde de deur open en keek argwanend naar binnen. Hij zette een stap vooruit en knipte zijn zaklamp aan. Achter hem viel de deur weer dicht. De ruimte zag er nog behoorlijk netjes uit. Aan de achterwand bevond zich een marmeren graftombe. Cooper keek naar de letters die in het deksel gebeiteld stonden. Hij liet zijn vingers er overheen dwalen.

'Ab initio, ad infinitum', las Cooper.

Hij schrok op van een geluid aan de deur. Cooper draaide zich om en scheen met zijn zaklamp in het rond.

Het licht viel op een silhouet dat hij herkende.

'Wat doe jij hier?' vroeg de sheriff nors.

Heel even was het

muisstil. Toen klonk er een luide schreeuw. In de bomen rondom het mausoleum vlogen een paar mussen geschrokken op. Ten slotte werd het weer ijzingwekkend stil.

Keelin hield Britt en Felix in de gaten vanachter de bar. Sacha stond naast haar in een magazine te bladeren.

'Zeg, die twee eten gewoonlijk toch geen vlees?' zei Keelin.

'Nee', antwoordde Sacha. 'Ze zijn veganisten.'

Wilko kwam uit de keuken. 'Een veganist? Wat is dat voor een beest?' vroeg hij.

'Die eten geen vlees', zei Sacha. Ze nam een dienblad met vuile vaat en bracht het naar de keuken om het in de vaatwasser te stoppen.

Keelin keek naar Wilko. 'Ik zal je nog meer vertellen. Veganisten vermijden alle dierlijke producten. Vlees, wol, zuivel, noem maar op.'

'Dat zou ik niet kunnen', knipoogde Wilko.

'Echt bizar dat die twee nu steak tartaar zitten te eten, toch?' mijmerde Keelin.

'En ze zien er zo bleek uit', vervolgde Wilko.

'En waarom dragen ze hierbinnen in hemelsnaam een zonnebril?' vroeg Keelin.

Sacha kwam de keuken weer uit met een boodschappentas. 'Ik ga wat inkopen doen.'

Keelin en Wilko waren zo in gedachten verzonken dat ze niet reageerden. Sacha draaide eens met haar ogen en wandelde de herberg uit.

'Misschien moeten we het hen gewoon vragen', opperde Wilko.

'Succes daarmee. Ze zijn erg stilletjes vandaag', zuchtte Keelin.

Wilko stapte naar de tafel van Britt en Felix om hun lege borden af te ruimen. 'Was het lekker?'

'Ja', zeiden ze droog.

'Coole zonnebrillen hebben jullie', probeerde Wilko.

Maar er kwam geen reactie. Toen viel Wilko's oog op iets vreemds in Felix' nek. Hij schrok. Die twee puntjes... Dat kon niets anders zijn dan een bijtwonde. Wilko draaide zich om naar Keelin en knikte subtiel in de richting van Felix.

Sacha liep het dorpsplein op.

'Boe!' riep iemand plotseling.

Sacha schrok zich een ongeluk. Ze draaide zich om en keek in het vertrouwde gezicht van Vlad.

'Zeg, zot!' lachte ze.

Vlad glimlachte mysterieus en nam het boodschappenlijstje uit Sacha's mand.

'Hulp nodig?' vroeg hij.

'Ja, graag', knikte Sacha.

Vladimir wierp een blik op het briefje. 'Je moet aardbeien hebben', zei hij. 'Ik heb een idee!'

Hij nam Sacha bij de hand en trok haar mee in de richting van de dorpspoort.

Sacha stopte. 'Wat gaan we doen?'

'Ik weet in het bos een veldje vol met wilde aardbeien. Superlekker', antwoordde Vlad.

De twee vervolgden hun weg. Ze kruisten een aantal andere dorpingen. Sacha wilde hen vriendelijk begroeten, maar ze hadden allemaal een zonnebril op hun neus. Het leek wel alsof ze haar niet zagen.

'Wat zijn we vriendelijk vandaag', mompelde ze.

'Wat?' vroeg Vlad.

'O, niets. Laat maar', reageerde Sacha.

Vega was in zijn nopjes. Hij stond licht voorovergebogen in een zuiders decor en hield een metalen bal in de hand. Hij keek geconcentreerd naar een klein balletje op de grond.

'Er gaat niets boven een heerlijk spelletje petanque', grijnsde Vega.

Plotseling vloog de deur van de geheime kamer open. Wilko en Keelin kwamen naar binnen gestormd. Van het schrikken liet Vega de zware petanquebal op zijn teen vallen.

'Auw! Verdorie! Recht op mijn kleine teen!' sakkerde Vega.

'Een vampierbeet, ben je zeker?' vroeg Keelin aan Wilko.

'Ja. Zowel bij Britt als bij Felix!'

'Hallo Vega. Goeiemorgen, Vega. Alles oké Vega? Gaat het? Heb je je pijn gedaan?' foeterde de boekengeest.

'Niet nu, Vega', repliceerde Wilko.

Vega keek alsof hij net tot in het diepst van zijn ziel beledigd was.

'Maar Vlad zou het toch moeten voelen als er een andere vampier in Schemermeer is', vervolgde Keelin.

'Zeg, wat is er aan de hand?' vroeg Vega.

'Wacht, Vega!' zei Keelin nu.

Vega's gezicht zakte nog een verdieping lager.

'Ik weet wat ik gezien heb', zei Wilko.

Hij en Keelin waren even in gedachten verzonken.

Toen draaiden ze zich om naar Vega.

'Wel?' vroeg Keelin.

'Wel wat?' reageerde Vega.

'Wat moeten we doen?' vroeg Wilko ongeduldig.

'Ah, nu hebben jullie wel tijd voor mij? Nu gaan jullie eens goed luisteren, hè!' brieste Vega.

'We moeten Vlad zoeken', onderbrak Keelin hem.

'Inderdaad!' knikte Wilko. De twee draaiden zich weg van Vega en beenden snel naar buiten.

'Wat een pretentie!' sakkerde Vega. Hij ademde eens diep in en uit. 'Kalm, Vega', mompelde hij.

'Speel rustig verder. Je was aan het winnen... Nu ja, van jezelf. En stop met tegen jezelf te praten. Dat is belachelijk!' Vega zuchtte eens. 'Ik ben zo eenzaam', jammerde hij. Hij bukte zich om de petanquebal op te rapen en hervatte zijn spel.

Keelin en Wilko stonden buiten voor de herberg en keken om zich heen.

'Opsplitsen en zoeken', zei Wilko grimmig.

Plotseling merkten ze op dat alle mensen op het plein een zonnebril droegen en er erg bleek uitzagen.